

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

Отец Валтер Горра

БОЖИЕТО ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕ ЗАБРАВЕНО ОТ ХОРАТА

Бог, който умря за хората! Тази мисъл винаги е била най-сладката и най-тихата радост за светите души, най-силната причина да Го обичат. Истината, че Божият Син е умрял на кръста, за да изкупи греховете извършени от човечеството, винаги е била чудо и причина за удивление дори и за ангелите в небесата.

Желанието на Исус Христос да си спомняме често за Страстта Му и ужасната смърт, която Той изтърпя за нас, може ясно да осъзнаем поради факта, че Самия Той установи Тайнството на Олтара. Чрез Евхаристията Той ни даде възможност в нас да живее завинаги споменът за Любовта, която Го води до жертва на кръста за нашето спасение. Знаем още, че в нощта преди смъртта Си Той установи Тайнството Евхаристия, и като раздава Тялото Си на апостолите, им казва, а чрез тях на всички нас, при вземането на Причастието да си спомняме за това, което Той изтърпя за нас. Ако някой страда и получава обиди и рани за приятел, и след това разбира, че този приятел, когато някой му говори за случилото се, дори не иска да мисли за това, а казва "Хайде, да говорим за друго!", каква болка ще изживее заради неблагодарността! Вместо това, колко ще бъде голяма радостта да чуе, че приятелят признава пред всички, че ще изпитва вечно благодарност към него, че винаги ще помни и

говори за него с умиление и сълзи.

Затова всичките светии са винаги заети със съзерцание над болките и обидите, които изтърпя Исус - Обичащия ни Изкупител - през целия Си живот и особено в Неговата смърт.

След “пътуване” през Постното Време, влизаме с Цветница (или страстна Неделя) в големия “кораб” най-святата от всичките седмици: Страстната седмица.

Тази е седмицата на даровете (на свещеничеството, Евхаристията, служенето на Любовта с измиване на краката), на свободното жертвоприношение на Исус, Който осъществява и реализира плана на Отца: “Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели” (Йо 15,13), “Аз дойдох, за да имат живот, и да имат в изобилие” (Йо 10,10). Исус, като обикаля, правейки добро, се предава на тълпата от болни, слепи и хроми, разхлабени, прокажени, на хората страдащи от всякакви болести. В тази седмица, се предава на Юда, на ниска цена, на Петър, който Го предава с думи, в ръцете на тези, които Той се опитва да обединява с любов (“Колко пъти съм искал да събера чедата ти, както кокошка събира пилците си под крилете, и не рачихте!” - Лк 13,34). Сега Той може само да предложи живота Си, Кръвта Си, та неговите последователи, тогавашни и за вечни времена, да се научат да обичат, да простят и да бъдат разпознати по любовта (виж Йо 13,35). Той ни призовава да споделим Неговото Стрдание, което спасява. Но колко любов изпитваме към Него? Колко от нашето време отделяме гледайки Разпятieto с любов? Защото “чрез раните на Разпятieto се изцерихме” (виж 1Пт 2,25).

Християнските Църкви по целия свят ще се изпълнят с хора на Върбница и Великден. Но колко от тях ще го правят със сърце пълно с любов и благодарност? Искате ли отговор? Вижте същите църкви през останалите недели и дни през годината! Да, това е жалко, но е реалност! В центъра на тези празници не е Исус Христос, а върбовите клонки и яйцата! Ние вярваме в тях, вместо тази върбова клонка да бъде символ на моето

признание че Исус е единствения Цар на моя живот и така тя ще се вкорени и ще разцъфне в моето сърце с другите плодове и благодеяния. Не можем да разберем и да изживеем в себе си Великден, ако не “влизаме” в Страданието на Христос и Неговата Смърт, чрез Които Той ни дава живот.

Св. Августин, казва, че “е по-ценна една сълза паднала, размишлявайки върху Страстта на Христос, отколкото поклонение в Йерусалим или една година пост на хляб и вода. Да, нашият любящ Спасител е претърпял толкова много, за да размишляваме върху това, защото мислейки, не е възможно да не се запалим от божествената любов. Исус е обичан от малцина, защото малцина са тези, които оценяват мъките, които той изстрада за нас, а който ги оценява, не може да живее без Исус. Той се чувства толкова потопен в Неговата любовта, че няма да му бъде възможно да устои и да не обича Бога, Който е толкова влюбен в нас, че преживява всичко това за да бъде обичан”.

Св. Франциск от Асизи плаче, размишлявайки върху Страданията на Исус Христос. Един път, докато плаче, някой го пита за причината. Той отговаря, че плаче за болките и обидите нанесени над Господ. Тъгата му е предизвикана от неблагодарните хора, които не Го обичат и не Го мислят.

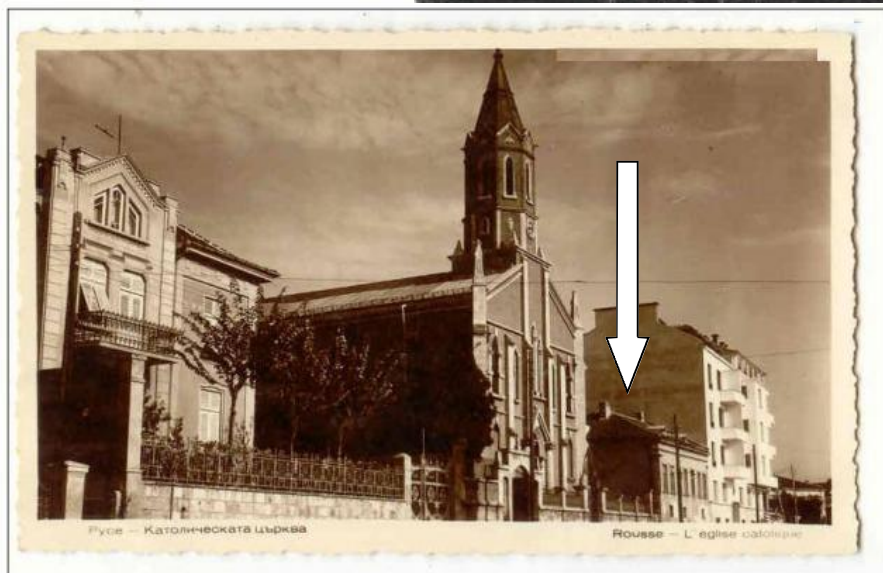
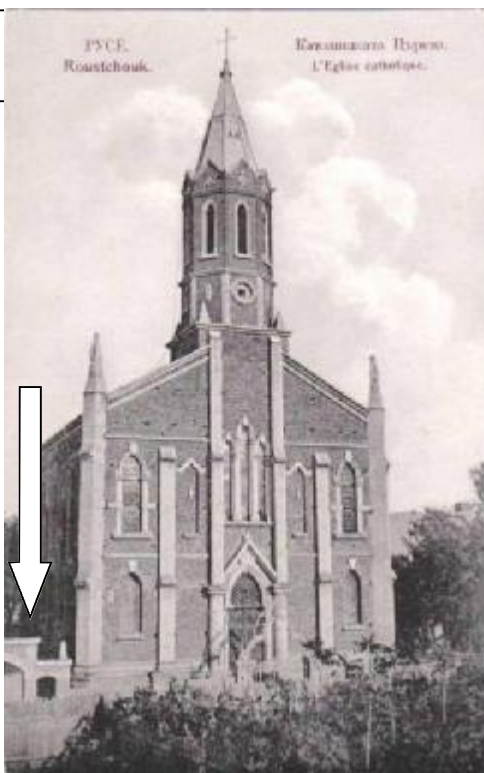
Свети Павел от Кръста казва, че “споменът на Пресветата Страст на Исус Христос е врата, която води душите ни до интимно единение с Бога, до дълбока размисъл, до най-възвишеното съзерцание. Трябва да се отпечатва в сърцата ни, да проникнат в нас неговите горчиви болки, защото само чрез пламналата в нас любов към Бога можем да се потопим в Божественото... Елате и вижте колко наранявания, колко болки Спасителят изстрада прикован на кръста поради любов към нас. Съзерцавайте колко страда за нас Божия Син, Изкупителят на света. О, Исусе, прочетох в твоите болки тежестта на греховете си. Господи, прости ни!”

СНИМКИ ОТ МИНАЛОТО

Ето две интересни снимки от миналото:

На първата снимка можете да видите арката над голямата порта на двора, от лявата страна на църквата;

На втората снимка от лявата страна на църквата се вижда къщата, където е живял и монс. Евгений Босилков. Тя е била конфискувана по време на социализма и съборена. На нейното място е построен съществуващия в момента блок.

ЖЕНАТА В БИБЛИЯТА

Жената в Божия план за Спасението.

С историята на първородния грях започва всъщност историята на Спасението. И Бог допуска жената в плана си, благодарение на чувствителността присъща на женската природа. Така до мъчителното изтощение на Ева, която се отдалечава от приятелското Божие присъствие, се издига светлият образ на друга жена - Мария, Новата Ева, която ще вдъхне надежда на бъдещите векове.

Тази жена трябвало да бъде подготвена постепенно сред един избран народ, призван от всички племена, за да съдейства на Спасителния Божи план. Трябвало да бъде предизвестена и олицетворена от една многобройна редица на силни и великодушни жени, макар и често пъти доста крехки.

За това начело на избрания народ е бил Аврам, който заминал от Карам със Сара, една силна жена, устремена към майчинството, което изглежда ѝ е отказано веднъж завинаги, но Сара получи този дар, когато от чисто човешка гледна точка бе вече невъзможно да бъде майка.

Майчинството придава на Сара едно ново и по-високо достойнство, което е изразено в промяната на името (Сара-Сарра), както и това на мъжа ѝ (Аврам-Авраам).

Раждането на Исаак, предизвестения син на Авраам при невероятни обстоятелства, прави да избликне голяма радост за Сара, която дълги години, унижена поради безплодието си, страда до болка.

Сарра е щастлива, че дава потомство на съпруга си Авраам, който, според тогавашния обичай, има по право превъзходство в сравнение с нея.

Все пак на Сарра, както на Авраам, е определена, от пророците, славата на издигането на избрания народ Израил. Двата са

представени в Израел като свидетели на Божествената сила действаща над човешката слабост, както и над човешкото безплодие.

Темата, за безплодието и за чудотворните майчинства, придружава и други патриархални двойки, майки на други големи персонажи от народа и е присъстваща в свещените книги пред прага на Новия Завет.

Винаги жива остава в паметта на Изаелския народ и Рахил, съпруга на Яков. Тя е преди всичко образ на отчаяната съпруга, която в мъката и желанието за майчинство, произнася една молитва отиваща отвъд човешкия разум и толкова чудесна, разкриваща съкровено желание на женската природа: „Дари ме с деца, иначе ще умра!“ Тя е наистина образ на скърбящата майка, която с героичното си желание да даде живот, умира.

Но има нещо повече: дори новия Израил помни Рахил заедно със Сарра и Ребека, съпругата на Исаак и майка на Яков, в брачната литургия я предлага като пример за добродетелите на християнските съпруги.

В светлата следа на патриархалните съпруги, всички привлечени от майчинството, считано като услуга на избрания народ и затова като сътрудничество на Божия план, можем да се възхитим на много други благородни жени от Израил. Всяка от тях сияе с една собствена вътрешна красота - от Ана, майката на пророк Самуил, до майката на братята Макавеи; до Елисавета, майка на Йоан Кръстителя, която се вписва в новия план на Спасението, приемайки изключителното призвание на своя син.

Героини и примерни еврейски жени.

Националната еврейска история има и своите героини. Те са жени, при които националното чувство ги обдари с легендарен полъх, но въпреки това, те са не по-малко показателни в основата на Свещената история. Тяхната мисия е главно майчинска, но е преди всичко едно духовно майчинство. Те сътрудничат на Бога в полза на народа: Дебора, Рут, Юдит,

Естер, Мария - сестрата на Мойсей, отдават женското си очарование, собствената си интелигентност на Божиите намерения за спасението на Израил.

Естер, е най-женствената, между всички жени на Библията. Съзнаваща красотата си: „Тя се облече по царски (и като се нагизди великолепно, призовавайки Всевиждащия Бог и Спасител, взе две слугини, и на едната се облягаше, като че ли я галеше, а другата вървеше след нея и поддържаше дрехата ѝ. Тя беше прекрасна в цвета на хубостта си и лицето ѝ радостно, като да бе изпълнено с любов, ала сърцето ѝ беше свито от страх)”.

Любовта към сънародниците ѝ я прави решителна. Тя разчита на своя Бог, и вярваща и сигурна в помощта на Бог, отива при царя.

“Господи мой! Ти едничък си наш Цар; помогни ми, която съм сама и нямам помощник, освен Тебе!”

Подсилена от Божията десница, Естер отива отвъд човешките си възможности.

Тя е от типичните образи при които злото бива поразено от човешката крехка природа, свързана с Божията благодат, и когато тази благодат е измолена смирено .

Чужденки и съблазнителки.

В противодействие с тези примери на жени, които изпълняват призиванието си според Твореца и спасителния план на Бога, в Светата Библия се появяват и женски образи при които доминират неясните пориви на безнравствеността.

Има още идолопоклоннически чужденки и еврейки деградирани чрез магия, прелюбодееяние и проституция, които възплътяват съблазнителното лице на изкушението. Наричат се Далила, Йесебел, Атали; те изразяват винаги едно сътрудничество със стария и непоколебим неприятел на доброто. Това са жените в които синовете на Израел и по специално водачите им трябва да се вглеждат, ако не искат да пропаднат в бездната и да повлекат в нея и племето си и всички

Божи народи.

Създадена да продължи, да пази и да подхранва живота, когато жената откаже да изпълнява задължението, което ѝ е присъщо, става най-ужасната разрушителна сила.

Поставена до мъжа си, за да му бъде в помощ и негова мъдра вдъхновителка, ако жената се отдаде на инстинкта, на прищявката на амбицията става негов враг.

Една от най-слабите страни на женския темперамент е суетата, която може да се впише във всяка една историческа епоха и във всяка социална среда.

Грижата за собствената личност, подплатена с естетически вкус е необходима на една жена, но ако е прекалена става парадирание, кокетство и загуба на време.

Тази прекаленост предизвиква много често невярна преценка по отношение на жената.

(Продължава в следващия брой)

Новият табернакол

(дарохранителница)

зае достойното си място. Изпълнен в красиви и изкусни орнаменти, той дава завършеност на олтарната композиция. Дарен е на всички нас и бъдещите поколения от Петър Ямелиев и семейството му

ИСЛЯМ

История и основатели

Ислямът е монотеистична религия с около 1,57 милиарда вярващи или 23% от населението на Земята. В буквален превод “ислям” означава *покорност смирение* пред Бог. Последователите на исляма, наричани се мюсюлмани, смятат своята религия за завършена и универсална форма на първичната монотеистична религия, разкривана и по-рано в различни времена и места (юдаизъм и християнство).

Коранът е свещената книга на исляма съставена в писмен вид през 650г. по време на халиф Осман. Коранът се състои от 114 сури (глави), подредени от дълги към кратки. За мюсюлманите Коранът съдържа думите на Аллах (“Бог” на арабски). В Исляма, за разлика от католицизма и православие, няма свещеници, които да тълкуват Корана на вярващите. Всеки мюсюлманин трябва самостоятелно и директно да се запознае със съдържанието на свещения текст.

През 570г Мохамед ибн Абдалах се ражда в Мека. Останал рано сирак той е отгледан от чичо си. По-късно като търговец пътува в Сирия и Палестина, където се запознава с идеите на юдаизма и християнството. Мохамед се обявява за пророк и през 610г започва да проповядва нова религия - ислям. Това не се харесвало на гражданите на Мека, които били идолопоклонници. Започнало преследване на последователите му, поради което те бягат в Атриб. Нощта на бягството (22.07.622г) е наречено *хиджра* (т.е. “преселение”) и поставя началото на мюсюлманското летоброене. Мохамед става духовен и политически водач на ислямската общност, а Атриб е прекръстен на *Медина-ен-наби* (“Град на пророка”). През 630г той превзема Мека и свещения храм Кааба, който се превръща

в общоарабско светилище на Аллах. След смъртта на Мохамед през 632г голяма част от Арабския полуостров приема исляма. Скоро, в резултат от арабските завоевания се образува Арабският халифат. Именно Арабският халифат става основната движеща сила за разпространението на исляма. Тъй като религиозните ценности, проповядвани от религията, намират отражение в управлението на халифата на места ислямът е възприеман доброволно. С времето ислямът започва да изпраща своите мисионери в различни точки на стария свят. Така се стига до ислямизирането на Централна Азия, Индонезия, стари държави като Волжка България и т.н. На европейския континент ислямът се разпространява главно след експанзията на Османската империя през 14-15 век. По същото време империята на Великите Монголи утвърждава ислямското присъствие в Индия и Пакистан.

Петте стълба на исляма.

Шахада (символ на вярата) - това е засвидетелстване на вярата в един единствен бог - “Няма друг бог освен Аллах и Мохамед е негов пророк”.

Салат (молитва) – извършва се пет пъти в денонощието с обръщане на тялото към Мека. Преди молитва се мият откритите части на тялото - стъпалата, ръцете до лактите, ушите, носът и устата (за целта във всяка джамия има чешми), а преди петъчна молитва човек се изкъпва изцяло.

Хадж (поклонение) - това е посещение на Кааба в Мека. Хаджът не е абсолютно задължителен и се извършва от онези, които имат възможност. Лишените от физическа възможност могат да изпратят някого от свое име.

Саум (пост) – пости се (не се приема храна и вода) от изгрев до залез в продължение на един месец, наречен Рамазан – свързва се с уединяването на Мохамед в една пещера през 605 година.

Зекят (данък-милостиня) - дава пари за общността - джамии, бедни, нуждаещи се в размер на 1/40 от годишния си доход. Затова ислямските държави (въпреки голямата бедност) много рядко може да се срещнат хора да просят на улицата.

Исус в исляма

Като посредници между Аллах и света се явяват пророците, които са призвани да възвестят на хората волята на Аллах. Още от създаването на света Аллах постоянно е прасал пророци сред хората. Между тях са Авраам (Ибрахим), Ной (Нух), Муса (Мойсей) и др. Към тях се причислява и Иса, т.е. Исус Христос, на когото в Корана се приписва свръхестествено рождение и многобройни чудеса. Но Мохамед не признава неговото Божествено естество. Начело на всички пророци обаче се поставя великия Божи пратеник Мохамед.

Основни ценности.

Всеки мюсюлманин се определя като противник на терора. В Корана е казано в “Няма принуда в религията” [“Кравата”, 256]. Всеки мюсюлманин трябва да зачита ценностите на останалите религии, т.е. хората на Писанията, каквито са според Корана получилите Тора (юдеите) и получилите Инджил, т. е. Евангелието (християните). *Джихад* (от “джахада” - усилие) е поход (временна мярка) срещу идолопоклонничеството в името на религията на Аллах. “И с хората на Писанието спорете само по най-хубавия начин, освен с онези от тях, които угнетяват, и кажете: Вярваме в низпосланото на нас и в низпосланото на вас. Нашият Бог и вашият Бог е един и същ. Ние сме Нему отдадени.” [29:46]

В битов план исляма има някои ограничения на храната и пиенето. Като правило, това се отнася за продукти, които са непопулярни сред арабите, например свинското. Въпросът за забраната на спиртните напитки е доста неопределен - в действителност директна забрана на алкохол и упойващи вещества в Корана няма.

Братството в исляма обхваща цялото човечество независимо от расова, или етническа принадлежност. Мюсюлманите приемат другите мюсюлмани, независимо в коя точка на земното кълбо се намират. Равнопоставеността на всички хора пред Всевишния Аллах се символизира и подчертава и чрез

обличането на специалното еднакво облекло, наречено *ихрам*, по време на поклонението *хадж*.

Както в ранното християнство изображенията на Бог в храмовете са били забранени съгласно 2-я Божи закон „Не си прави кумир, или никакво изображение на онова, що е на небето – не му се кланяй”, така и в джамиите няма икони, защото както казва Мохамед “не Го достигат погледите”.

Отношението към жените: В Корана има противоречивост. От една страна “Добър съпруг е този, който се грижи за жена си” и от друга - “И щом известят някого от тях за женска рожба, лицето му помрачава и спотайва той печал. Скрива се от хората заради лошото, което са му съобщили дали да я пощади за унижение, или [жива] да я зарови в пръстта. (16:58–59)”. На всеки мюсюлманин се разрешава да има едновременно четири законни жени, които трябва да осигури материално. За развода на мюсюлманина е достатъчно три пъти да произнесе фразата: “Ти си разведена” пред духовно лице и свидетели. Независимо от простотата на подобни отношения, Коранът забранява прелюбодеянието.

Ислямът поощрява стремежа към получаване на знания във всички области на науката (астрономия, медицина, математика и др.). В арабския свят е често явление джамиите да имат училище (*медресе*) и болница.

Ад и Рай.

Адът в представите на мюсюлманите е разположен под седем земи. Самия ад също се състои от седем етажа. Колкото повече се е провинил един грешник, на толкова по-дълбок етаж се заточава. Асортиментът на адските мъчения се състои от целия арсенал достъпен до въображението. Райт - това са седем етажа градини, разделени от стотици стъпала, които се изминават пеш за 50 години. Ислямският Рай е земен рай. В Корана отвъдният свят е описан конкретно, картинно, цветно и вкусно. За праведниците са „пригответни градини, напоявани от реки в изобилие и посадени със сенчести дървета, ще има палми и нарове и плодът им ще бъде нисък за късане”. Всички ще

влязат в Рая като младежи – “Младежи, които ще останат в своя разцвет завинаги, ще бъдат около тях да им служат с бокали и кани с вино. ...И ще ги приемат там красиви девойки, имащи широки черни очи, приличащи на бисери в своите черупки”

Душа

Мюсюлманите признават безсмъртието на душата и задгробния живот.

Ислямската душа е материален обект. Душата пребивава като вътрешен орган на човешкото тяло. Когато дойде време за смъртта на даден човек, Аллах изпраща ангел (или ангели) за да извади душата му. Това е подобно на операция, при която един вътрешен орган или тумор се отстранява. Единствената разлика е че само обучените за тази работа ангели (главни ангели) изпълняват тази божествена „хирургия”. В Корана има отделен текст с име „Крадецът на души”, където се казва, че душите на неверниците трябва да се откъснат от тялото със сила: “Когато смъртта подходи към човек, Аллах праща своя пратеник да вземе душата му, той застава до него, като дърпа душата през гърлото. Той я пази и занася на Аллах”

Ангели.

Според Корана преди да създаде човека, Аллах сътворява от “зноен”, “фин” огън ангелите, своите крилати вестители. Говори се за четирима архангели: Джибрил (Гавриил), пратеник на Аллах, вестител и на даването на Откровението чрез Корана; Микал (Михаил), пазител на сътвореното; Исрафил (Серафил), който с тръба възвестява възкресението за Съдния ден, и Асраил, ангелът на смъртта, който прибира душите на мъртвите, за да ги възвърне при Аллах. Ангелите са застъпници за човека пред Аллах, помагат на човека, милосърдни са. Всеки човек има двама ангели (джинове) пазители, които записват делата му за пред Страшния съд. Знанието на ангелите е по-ограничено от това на човека, затова по повеление на Аллах ангелите се покланят на Адам, на

човека. Само един от тях, Шейтан (сатана, т. е. препятствие, преграда) на име Иблис, отказва да му се поклони. Над възгорделия се Иблис тегне проклятие до Съдния ден. Особеността на мюсюлманското учение за злите духове се заключава в това, че те могат да станат добри. Сам Мохамед е обърнал към истинската вяра няколко такива духове.

Ислямът днес.

Почти във всички страни с преобладаващо мюсюлманско население, исляма се явява държавна религия. Основната част от вярващите е концентрирана в Индонезия, Пакистан, Бангладеш, Индия, Нигерия, Турция, Египет, Иран и экс-СССР. Общото число от последователи на исляма в края на XX век - 900 милиона човека. От тях: сунити - 800 милиона-шиити - 96 милиона хариджити - 3 милиона.

Равносметка

Никоя религия не е “розова”. Има неща, които ни потресоха, но *има и* моменти в които се възхищавахме на нещата, на които учи Исляма. Тази работа ни помогна поне малко да надигнем завесата на мюсюлманството, а не да говорим колко лош е театъра още преди да сме го видели. Надяваме се, че и вие с интерес “надникнахте” с нас !

Концерт

“Син човеческий ще бъде предаден в човешки ръце, и ще Го убият, и на третия ден ще възкръсне.” (Мт 17, 22-23)

Скъпи верни на **14 април 2011г. от 18:30 часа** хорът при Катедралния храм “Св.Павел от Кръста” ще изнесе концерт посветен ва Възкресение Христово. Каним всички вас, вашите близки и приятели да изслушаме заедно песните, които ще ни подготвят духовно за Страстната седмица.

ОТЕЦ ПИО
Скъпоценният камък за
Блажената Дева Мария

Предишните три случая напомнят епизоди от Евангелията. Всеки жест който отец Пио прави за недъгавите, слепите и болните, демонстрира неговото решение да бъде инструмент, чрез който действа директно Исус. Негови са думите: “Чудесата сам Бог ги прави, не съм аз! Аз се чувствам сам за себе си загадка”. Определението за “чудо” е знак, който служи за да привлече вниманието на хората към духовният свят. Богословите го определят като “Осезаем факт, резултат от специфичното участие на Бога, извън обичайната същност на последователността със свръх естествен финал”. Отец Пио силно привлича хората към себе си, за да ги насочи след това към Исус. За събитие със свръх естествен финал, в който отеца още като млад монах е изживял без да може да разбере какво му се случва, разказва сам отец Пио в писмо до своя отец изповедник. Става въпрос за състояние на билокация, т.е. присъствие на две различни места едновременно. Денят в който се случва това, или по-точно нощта, в която се развива това действие е 18 януари 1905. Отец Пио е в църквата заедно със своя събрат Анастасио. Изведнъж, без да разбере как, се озовава далеч от манастира, в дворец в град Удине - североизточна Италия.

В този дворец на втория етаж лежи на смъртно легло маркиз Джованни Баттиста Риццани. До него е опечалената му съпруга Леонилде, която е в последните дни на своята бременност и полага за него всички възможни грижи. В един момент дворните кучета започват да лаят неудържимо и карат Леонилде да излезе за да ги успокои. При излизането пада по

стълбите и започва да ражда на двора с помощта на един придворен. В суматохата вижда монах, който търси начин да я успокои, но мисли, че е някакво видение, не си обяснява неговото присъствие в двореца. Така се ражда Джованна, която ще стане най-скъпата духовна дъщеря на отец Пио. Леонилде събира всичките си сили и успява да се върне при съпруга си и да му покаже Джованна преди той да издъхне. Отец Пио участва в тази сцена и в момента, когато бащата умира му се явява Блажената Дева Мария и му заръчва:

-Поверявам ти това създание, което е като необработен безценен камък, полирай го, излъскай го. Направи го най-блестящият, защото ще дойде ден когато с него ще се нагиздя. Нямай съмнения, когато настъпи момента Джованна сама ще дойде при тебе, но преди това да стане, ще я срещнеш в св.Петър в Рим.

След тези думи на св.Богородица, отец Пио се оказва отново в църквата на своя манастир.

След смъртта на своя съпруг, Леонилде и Джованна се преместват в Рим, където живеят близките им. Джованна посещава добри училища, има добро религиозно възпитание, но в гимназиалните години чувства, че има нужда да изясни някои съмнения относно вярата. Много желае да срещне някой добре подготвен свещеник. Един следобед през лятото на 1922год. Джованна заедно с приятелка отива в св.Петър. Девојката изпитва силно желание да сподели с някого своите мисли. Било е късно и всички свещеници са напуснали изповедалните, но вижда пред себе си един монах капуцин и го пита дали ще може да я изслуша. Монахът се съгласява и дълго разговаря с Джованна. Думите му били точни и убедителни и след разговора тя се почувствала успокоена. Убедена, че най-после е намерила свещеник с когото може да говори иска да го попита кога отново ще може да го срещне, но монаха го няма в изповедалнята и никой не го е видял да излезе от там.

След срещата с монаха, съмненията на Джованна продължават.

Други свещеници като този, когото среща, не може да намери. Изминава една година от срещата с монаха и все още не намира отговор на въпросите, който смушават нейната вяра. Узнава, че в Сан Джованни Ротондо живее монах със стигмата и изпитва неударжимо желание да отиде при него. Организира пътуване заедно с приятелки и отива в манастира с надеждата да бъде приета от оца. В манастира е препълнено с хора. В коридора който води към сакристията, Джованна застава на един от първите редове. Когато оца Пио минава, успява да я види, доближава се до нея и с усмивка и казва :

-Джованна, аз те познавам. Ти се роди в деня когато почина баща ти. Думите на оца Пио я хвърлят в недоумение, от къде знае тези факти от нейният живот? На следващата сутрин се подготвя за изповед, отива в манастира и след като оца Пио я благословя , казва:

- Дъще моя,най после пристигна ! От много години те чакам !
- Оца, вие се бъркате, може би ме смятате за някоя друга.
- Не, не съм сбъркал, и мога да кажа, че и ти ме познаваш. Миналата година ти беше в св.Петър, във Ватикана, и търсеше свещеник, който да ти помогне, да разсее съмненията ти. Срещна се с един монах и говори с него. Този монах бях аз. Малко преди ти да дойдеш на този свят, Божията Майка ме пренесе в Удине във вашия дворец. Присъствахме на момента на смъртта на твоя баща, а след това Тя ми заръча да се грижа за тебе. Ти си ми поверена от Блажената Дева Мария и аз трябва да се грижа за твоята душа.

За миг Джованна си припомня разговора с монаха в св.Петър. От него, тя искаше пояснения относно тайнството на Светата Троица и оца със стигмата и беше отговорил по много простичък, но ясен и изчерпателен начин :

- Да вземем на пример една домакиня. Какво прави тя за да замеси хляб? Взема брашно, мая и вода, три елемента различни един от друг. Брашното не е мая, нито вода. Маята не е брашно, нито вода. Водата не е брашно, нито мая. Смесени заедно тези

три елемента, които са различни един от друг, образуват едно вещество-тестото. С това тесто прави три хляба, които са от едно и също вещество, но по форма са различни един от друг. Това сравнение ще ни помогне да стигнем до Бога. Бог е един по естество, Троица в личностите, еднакви и различни Една от Друга. От тук произтича, че Отца не е Син нито Дух Свети. Синът не е Отца нито Дух Свети. Светият Дух не е Отца нито Син. Сега, внимавай добре Джованна - продължава отец Пио. От Отца произлиза Синът-Синът е произлязъл от Отца, Духът Свети произлиза от Отца и Сина. Като личности са три еднакви по равенство, но отделени и най-вече Бог е Един, защото единствено и единосъщно е Божието естество.

След първите срещи в манастира следват много писма, Джованна и отец Пио никога няма да загубят връзката помежду си. Няколко години по-късно той пита Джованна дали е съгласна да влезе в една религиозна Конгрегация основана от самия св. Франциск от Асизи, която е определена за миряните. Тя приема с радост това предложение и сам отец Пио я подготвя за тази важна крачка в нейният живот. Преди това да се случи, той избира новото й име с което ще влезе в Конгрегацията:

- Ще се наричаш Якопа, както благородната римлянка, която се е грижила за св. Франциск и е присъствала, когато той умира. Искам да знаеш, че ще присъстваш и ти като нея, когато аз умирам.

Тези думи остават запечатани в паметта на Джованна.

През септември 1968 год. тя се намира в Рим където живее със семейството си. По някакъв необясним начин, чува гласът на отец Пио, който и казва : “Ела веднага в Сан Джованни Ротондо, защото вече настъпва моят край. Ако се забавиш, няма да ме намериш жив“. Още на другия ден Джованна е там, заедно с една приятелка наемат стая в хотел, който е пред манастира. Отива при отца и той след като я изповядва и казва:

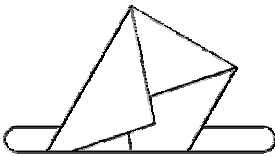
- Тази е последната изповед която правиш пред мен. Дойде

моят час. Аз вече си отивам.

Джованна помни думите му. Вече разбира, че действително е настъпил последният му час. Малкото село, както винаги през септември, празнува юбилея от появяването на стигмата, на своя любим отец, но този път се празнува петдесетата годишнина и суматохата е по-голяма от обикновено. Неговите събратя организират голямо тържество. Пристигат 740 молитвени групи от цял свят и безброй негови духовни синове и дъщери. Присъстващите очакват да видят поне за миг живият светец. Между хората вече се говори, че стигмата е изчезнала и по кожата на ръцете няма дори и следа от раните които носи от 50 години. На 22 септември, отец Пио започва светата литургия в 5 часа сутринта. Към края на литургията получава лек припадък. Силите го напускат, но той намира в себе си още желание да помогне на някого от своите многобройни духовни синове и дъщери и измолва изцеление от св.Богородица за една девойка с диагностиран перитонит - “Ще се моля на Светата Майка” - казва. Два часа след това, момичето се чувства добре и е изписано от болницата.

Същата нощ Джованна е заедно с приятелката си в хотела. Събужда се и чувства, че нещо неестествено се случва с нея. Неизвестно как, се озовава в стаята на отец Пио. Чувства че присъства там физически. Вижда го седнал в креслото, диша много тежко, чувства се много зле. Близо до него са някои от събратята му с двама лекари, които го преглеждат и всички са много тъжни и разтревожени. Тя не може да определи колко време е траяло всичко това, но си спомня, че става от леглото, облича се на бързо и се затичва към манастира с надеждата да го намери още жив, да го види за последен път. В момента, когато стига там, един от монасите излиза да съобщи, че Отец Пио е починал. Случва се през нощта на 23 септември 1968 година.

(Продължава в следващия брой)

Сестра Терезита Пиччирилли

Каин и Авел

Аржентинският писател Борхес, обмисляйки разказа за произхода на двамата братя Каин и Авел, като символ на борбата или на вечното съревнование между доброто и злото, си представя как Каин и Авел се срещнали в онзи свят.

Те се познали от далече, защото били много високи.

Седнали на земята, запалили огън и започнали да ядат мълчаливо като уморени хора в края на работния ден.

В светлината на пламъка Каин познал върху челото на Авел раната останала от камъка. Тогава залька паднал от устата му, а той попитал дали неговия брат му е простил престъплението.

Авел отговорил: “Ти ли си ме убил или аз съм те убил? Не помня! Сега сме заедно както отначало”.

“Сега зная, че наистина си ми простил, – казал Каин – защото да простим е като да забравим. И аз ще се опитам да забравя”.

“Наистина е така - повторил Авел. Когато обаче продължава угризението, продължава и вината”.

Аз, ти, ние способни ли сме да простим малките или големите прегрешения спрямо нас?